

“Timpul” inseamna “Bani”. Si invers.

Banii sunt o “marfa”, intrucat pot fi preschimbati in altceva. Ca si “timpul” – tot o marfa.

Forma moderna a banilor (bancnotele si monedele, cifrele din conturi), neavand vreo utilitate intrinseca, nu au valoare decat prin preschimbare in resurse reale.

Implicit, reprezinta un regres evolutiv faptul ca omul - singurul utilizator al banilor, pentru care banii au vreun rol - primeste acum la schimb pentru ceea ce detine si ofera altora (timp, cunostinte, abilitati, bunuri, servicii) doar ceva ce nu mai are si valoare intrinseca, de utilizare, nu ceva ce poate fi folosit direct. Iar daca primeste in cont bancar nici macar nu primeste “in proprietate”, ci primeste (prin interpretarea prevederilor Codului Civil) doar “un drept de creanta”, o promisiune a bancii. Insa sistemul bancar este unul inerent “de dezechilibru”, riscant prin insasi “arhitectura” sa (tarata de sistemul rezervelor fractionare).

Rezulta ca “barter-ul” e mai avantajos pentru om, desigur, daca ceea ce se schimba e dorit de catre parteneri, ceea ce arareori se intampla bilateral.

Prin urmare, astazi, banii, neavand valoare intrinseca, nu pot fi decat o reprezentare a acestei “valori” care este oferita, “valoarea” fiind orice care e util: serviciile oamenilor, resursele naturale, hrana, bunurile de folosinta scurta sau indelungata.

Concluzionand, totalitatea banilor moderni nu poate fi decat reprezentarea tuturor resurselor umane, naturale si de capital (munca si natura, transformate si neconsumate inca), care exista la dispozitia celor care detin si care accepta banii ca mijloc de schimb.

Daca la inceputul vremurilor Dumnezeu l-a creat pe Adam si i-a pus acestuia la dispozitie - “cu titlu gratuit” - intreg Pamantul, pentru a-i utiliza, consuma si transforma resursele in limita timpului sau, omul “platea” cu “timp” respectiva utilizare. Deci tot Pamantul valora timpul lui Adam, iar la finalul vietii sale de Adam avea in proprietate (ca supozitie) o coliba, o blana de urs, o bata, un cutit si un cos cu 50 de mere, generate gradual de catre Adam, de-a lungul vietii sale. Plus ceea ce mai ramasese pe Pamant, create de natura si neconsumat de catre Adam. Toate acestea erau echivalentul a 930 de ani (biblica trecere a timpului sau).

Translatand in timp rationamentul, ceea ce a ramas astazi ca resursa naturala neconsumata plus ceea ce a ramas neconsumat ca rezultat al activitatii din trecut a tuturor celor care au trecut sau care mai sunt inca pe Pamant, inclusiv cunoasterea si capacitatea fizica existenta, toate reprezinta un “capital” evaluabil, cuantificabil, masurabil in unitati egale.

Nu este important daca toate acestea valoreaza 1, 100 sau 350.000, cifrele nu conteaza. Ceea ce conteaza este atribuirea unei valori in cifre, iar evolutia viitoare in timp a respectivului “capital” sa fie masurata in aceeasi unitate de masura in care a fost masurata si valoarea initiala, unitate de masura cantitativa divizibila in unitati egale.

Pai daca suntem interesati sa masuram evolutia “in timp”, de ce nu ar fi chiar “timpul” sistemul de referinta?

Iar ca sa putem evalua corect, valoarea de plecare poate fi cantitatea de timp trecut al celor vii (care utilizeaza resursele), cantitate calculabila. Iar evolutia in timp a volumului si valorii resurselor (individuale si comunitare) sa fie corelata cu trecerea timpului.

Trecand la utilizarea referintei “timp” in procesele de “schimb”, daca avem doar doi oameni care schimba ceva intre ei, ei nu pot schimba decat resursele de care dispun ei. Dar ce te faci daca unul dintre ei face un serviciu celuilalt (oferind practic “timp” si eventual si alte resurse), dar nu are nevoie de nimic din ceea ce poate oferi celalalt, in acel moment? Cum se poate tine evidenta si cum poate fi valorizat, intr-o forma masurabila, ceea ce se ofera?

Evident ca cel ce a primit ramane dator celui care a oferit. Cu cat? Cu cat considera corect ofertantul si este acceptat si de catre beneficiar.

Pai ofertantul va evalua cam cat timp i-a luat si cam cat a folosit din ceea ce avea (sau a obtinut) pentru interesul celuilalt si cam cat de util, urgent si important era ceea ce oferea pentru primitor, cam cat de greu de gasit ar fi fost samd. Si va spune – spre exemplu – “cam 3 ore” sau “3 kg. de branza, livrabile in viitor”.

Ce mai stim insa cu precizie e cat timp au petrecut pe Pamant cei doi. Sa spunem ca unul a petrecut 20 de ani, iar altul 50 de ani.

Ceea ce detine in proprietate primul este reprezentarea celor 20 de ani ai sai, iar ceea ce stie, poate, are cel de-al doilea reprezinta reflectarea celor 50 de ani. Impreuna – 70 de ani.

Am putea spune ca **tot ceea ce se afla la dispozitia oamenilor pe Pamant la orice moment, ca si capacitate fizica si intelectuala, resurse naturale brute, bunuri de consum sau capital samd constituie un echivalent al capitalului de timp al fiecaruia si al comunitatii, in intregime.** Totalul ar fi varsta medie x nr. de oameni.

Prin urmare, eu pot spune ca ceea ce stiu, pot si detin (indiferent cand si cum am obtinut) este egal cu intreg timpul trecut din viata mea, deci cu cca 25.000.000 minute. Aceste minute, daca ar capata o reprezentare monetara, pentru a face distinctie, ar putea fi numite “minute convertibile”.

Daca cedez timp, resurse, bunuri sau servicii cuiva, voi fi indreptatit la a obtine de la acesta o reprezentare monetara a unei parti din ceea ce el detine, adica o parte din timpul sau trecut si “neconsumat”, in sensul in care respectivul nu a cumparat (si achitat) cu el multe resurse de la alte persoane si atunci aceasta inseamna ca l-a “capitalizat”.

Daca nu are lichiditati suficiente, respectivul poate vinde active din patrimoniu. Cat valoreaza acele active? Pai atat cat vor oferi altii pe ele, insa in limita resurselor pe care acestia le au.

Pentru ca **valoarea tuturor celor ce sunt pe Pamant nu poate fi nici mai mare, nici mai mica, decat stocul total de timp al tuturor acelor care populeaza Pamantul**, care utilizeaza respectivele resurse, in limita timpului pe care Dumnezeu sau Natura l-a harazit lor.

Astfel, **bani se vor acumula in contul aceluia care va folosi in mica masura resursele altor oameni si vor parasii rapid contul acelora care sunt, de-a lungul vietii lor, intr-o mai mica masura utili altora decat le sunt altii utili lor.** Deci echitate in crearea si alocarea monedei.

Cu respectivii bani, “cumpatatul” va putea achizitiona in viitor resurse ale altor oameni, fara a fi nevoit a munci sau a ceda din propriul patrimoniu.

In masura in care rata de crestere a masei monetare astfel constituita nu va putea depasi rata de crestere a stocului de timp, inflatia monetara va evolua in ritm cu inflatia volumului de “resurse” (in sens larg), de bunuri si servicii.

Daca ritmul de crestere a populatiei si a sperantei de viata se mentine la actualul nivel, avem de-a face cu o crestere anuala a stocului de timp (si implicit de moneda) de cca 2,8%.

Cate bunuri si servicii se pot produce in respectivul interval? Daca producem mai mult, mai eficient si mai durabil – preturile vor avea o tendinta de scadere. Daca, din contra, vom sta cu mainile in san si vom consuma, uzura fizica si consumul isi vor spune cuvantul, iar preturile a ceea ce mai exista disponibil vor creste.

Scaderea preturilor (asa-numita “deflatie”) reprezinta - in fapt - o oportunitate, intrucat insemna ca oamenii vor achizitiona mai multe bunuri si servicii in viitor cu timpul muncit in trecut (si cu reprezentarea monetara economisita a acestuia), iar conditia o reprezinta munca productiva, eficienta.

Daca in procesul de productie oamenii vor utiliza mai putin timp si mai putine resurse naturale, insemna ca vor avea mai mult timp liber si resursele Pamantului vor fi economisite, acesta reprezentand scopul stiintei economice.

Secretul consta, prin urmare, in a decupla “banul” de “munca” si a-l lega de “timp”, precum si de a nu creste artificial masa monetara naturala astfel si gradual creata.

Decorelarea cresterii volumului de bani de cresterea volumului de timp duce la risipa si la devalorizarea timpului, la scaderea puterii sale de cumparare. Duce la a fi obligat in a oferi din ce in ce mai mult timp (resursa finita si neregenerabila) pentru a-ti pastra un nivel de trai decent la nivel individual, in familie sau in comunitate. Adica “rotita soricelului”. Cu efecte.

Doar printr-o proportionala corelare vom elimina risipa, vom elibera timp si vom valoriza omul. In caz contrar, “roata soricelului” se va invarti din ce in ce mai rapid, epuizandu-ne si condamnanu-ne la saracire si la pieire, precedate de violente conflicte si dictaturi.

Automatizarea nu poate si nu trebuie sa reprezinte o amenintare pentru bunastarea individuala, ci o binecuvantare, iar procrearea nu trebuie sa reprezinte un blestem costisitor.

“Monetizarea timpului”, prin introducerea intr-o forma corect arhitecturata economic a conceptului de “Venit Universal Neconditionat”, cu “Omul” in calitate de unic generator gradual de masa monetara (utilizabila ca mijloc de pastrare a valorii si de schimb), prin insasi existenta sa, reprezinta o necesitate vitala a lumii de azi si unica forma prin care Individul – “scop” in sine, nu doar “mijloc de productie” - isi va avea garantata pastrarea valorii si a utilitatii sale pentru semeni, de-a lungul intregii sale vietii, din leagan si pana-n mormant, asa cum Creatorul fara-ndoiala ca a avut in intentie.